

KURENT

Izhaja 1. in 16. vsakega meseca.

Naročnina znaša do konca tekočega leta 10 K ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“, Stari trg 19. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ v Kríževniški ulici 9.

Posamezna številka stane 1 krono.

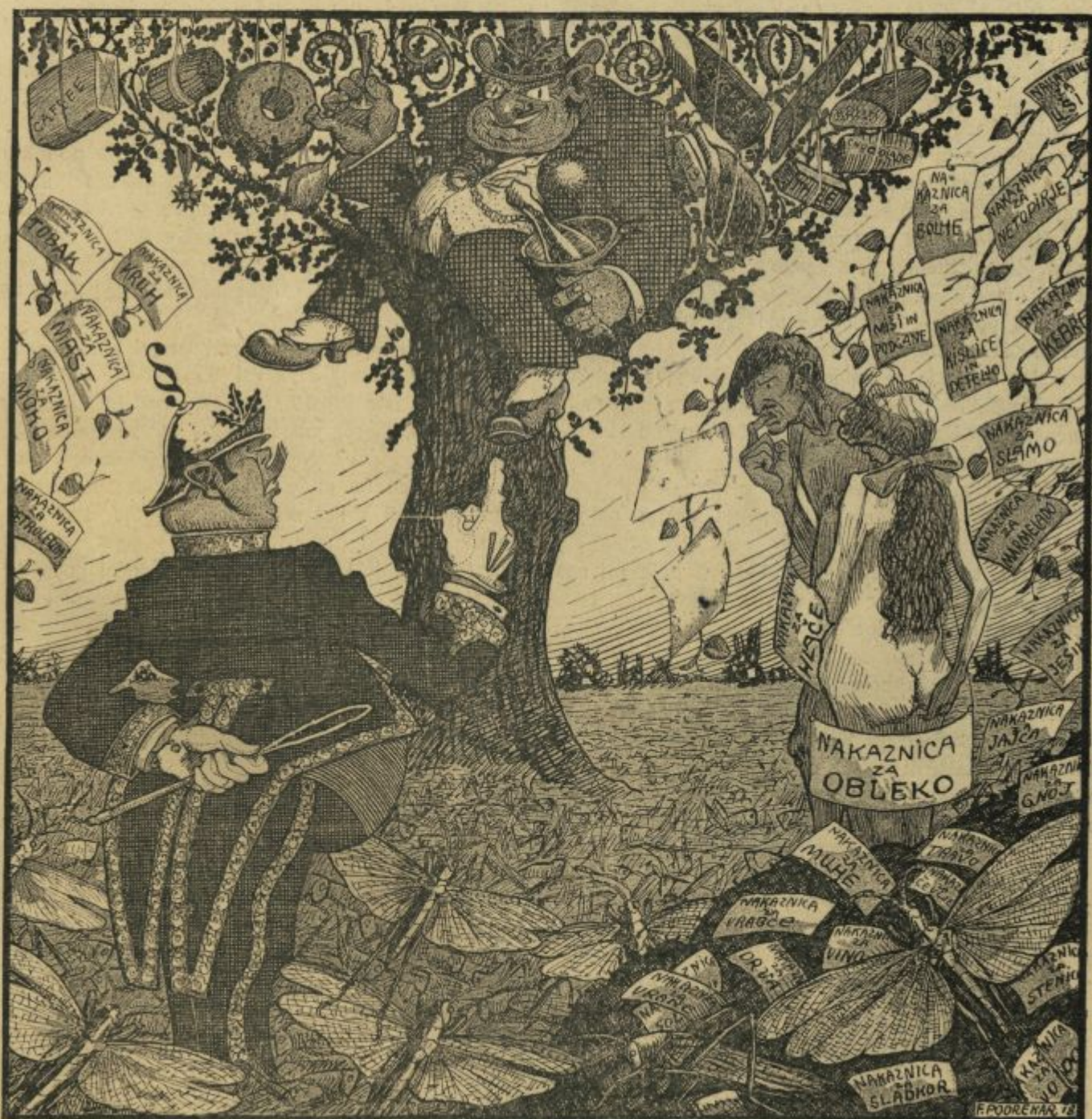
Leto I.

V Ljubljani, dne 1. avgusta 1918.

Št. 1.

Paradiž sedanjega časa.

Risal France Podrekar.

„Od vseh dreves na vrtu smeta jesti, samo od drevesa sredi vrta ne.“

Puran.

Ujec nam je meseca januarja poslal s Hrvatskega za god moje žene Antonije lepega purana — je pripovedoval doktor Oplotnik. — Da pa ne bi delali obiskovalcem in gratulantom skomin, smo si prihranili purana za prvo nedeljo po svetem Antonu.

Napočil je veliki dan. Protij poldne me je zvala Toni v kuhinjo. Nikakor se ne strinja z mojim dostojanstvom, da bi hodil nos vtikat v piskre in ponve; toda naša gladna doba je pohujšala tudi moj plemeniti značaj kakor toliko drugih.

V kuhinji je kaj prijetno dišalo po pečenem ptiču in krompirju. Kuharica Meta je previdno vzela pečenko iz tajinstvenega oddelka pod kotlom in pred nami je ležal zapeljivo-dražestni puran, že lepo rumenkast in rjavkast, s krompirjem okusno garniran! Draga mast je rahlo šumela in pečenka je dehtela kakor ambrozija. Že sedaj je uživalo troje čutov: vid, sluh in vonj. Ako človek mesece in mesece je le malo in slabo, mu je pogled pečenega purana res nekaj nebeškega in ubogi zemljan je vendar zopet vesel, da je na svetu!

Občudovat sta ga prišla tudi moj sin Stanko in hčerka Zora. Stanko dela zgago v realki, Zora pa v liceju.

„Ta puran je kakor pesem!“ je vzdihnila Zora poetično in se obliznila prozaično.

„Da bi bil le že na mizi!“ je zahrepenel Stanko.

„Kmalu bo dober,“ je dejala kuharica in porinila ponev nazaj. Nam vsem so se svetila lica od kuhinjskega ognja in od radosti.

Z veselimi obrazi smo sedli k mizi. Upali smo, da se bomo po dolgem času zopet enkrat najedli do sita.

Meta, biser svojega stanu — služila je pri nas že več nego tri mesece — je prinesla krožnike, toda takoj jih je morala odnesti nazaj! Zakaj moja Toni je zagledala skozi okno svojo teto Rotijo in z občudovanja vredno prisotnostjo duha dala Meti potrebne ukaze.

„Prav zdaj je je treba, stare maškare!“ se je jezila Toni. „Ali ni mogla pricincati prej ali pozneje, prismojena sitnica? Vse bo pokvarjeno!“ Vse te odkritosrčne besede je slišala tudi Meta, biser svojega stanu.

Sredi naše lepe harmonije se je pojavila grda disonanca.

„Pa še psa ima s sabo!“ je dodala Zora. Zunaj je zvonilo.

„Stopim ji na kijkljo!“ se je ponudil Stanko. „Pinča pa vščipnem v rep, da bo imel dosti!“

„Molči, paglavec!“ sem zavrnil Stanka, mladi boljševik pa se je čudil, da ne odobravam njegovega silno koristnega predloga.

Že je pricincala teta Rotija, postarna vdova brez otrok, posestnica lepe hiše in grdega pinča. Koliko smo že pretrpeli zaradi tiste hiše na Poljanah! Ob vsaki priliki nam je teta namigavala o njej in o svojem testamentu.

Gospa Rotija je bila suha in kratka, le njen viseči nos je bil dolg; hudobni Ljubljanci so ga v predrzni metafori primerjali kumari za pet grošev. Nič prijaznega, nič milega ni bilo v njenem bitju. Praznoverci pa so trdili, da njena telesna grdoba varuje Ljubljano nevarnih aeroplanov, in so jo po smeli metonimiji imenovali „strah sovražnih letalcev“. Na oko je bila slabotna in bolehn, v resnici pa je bila zdrava in žilava in venomer lačna kakor omožena volkulja. Bila je ena tistih neumrjočih tet, ki imajo svoje uboge dediče leta in leta za norca in so večinoma tako brezozirne, da žive dalje kakor pa nečaki in nečakinje.

Poljubila je vse zaporedoma, vsakega po trikrat; nikomur ni prizanesla, nihče (razen kuharice) ni ušel bridki usodi. Pozabiti pa ne smem povedati, da je bila teta Rotija jako umazana, kakor fizično tako tudi moralno; kakor varčni Sokrat in njegovi učenci se ni kopala nikdar. Strašni so poljubi take tete! Toda hiša na Poljanah . . .

Za Rotijo je pricapljal razkuštrani pinč Pipsi.

Ali ste nemara že kedaj slišali, da je poštenemu, vrlemu psu ime Pipsi? Dobremu psu je ime Sultan, Tiger, Karo, Nero, magari Foksi ali kaj podobnega. Toda Pipsi, Pipsi? Ne! Na svetu je mnogo stvari, katerih človek ne more razumeti. Ena teh svetovnih ugank je tudi ta: čemu ima teta Rotija tako grdega pinča?

Pipsi se je kar po domače izprehajal po sobi in puščal za sabo vidne odtiske svojih še mokrih in umazanih nog na tleh in na preprogah.

Moja Toni je trpela peklenke muke. Dva dni pred svojim godom je reva večinoma sama čedila in snažila na vse kriplje zaradi obiskov in zdaj —! Zakaj so vendar mestni ljudje tako zarobljeni, da jemljejo pse s sabo na vizite!

„Ah, ljuba teta, kako neizrečeno me veseli, da ste nas zopet počastili s svojim obiskom!“ je zaorglala moja Toni. Komaj sem jo spoznal, s tako sladkim obrazom je sprejela „strah sovražnih letalcev“. „Prosim, odložite, prosim, izvolite!“ In tako dalje — saj sami veste, kako drdra tak kolovrat.

„Saj takoj zopet pojdem,“ je zapela teta Rotija skozi dolgi nos kakor skozi trobento. (Kadar pravi tako, ostane vselej najmanj še dve uri.) Odložila je plašč in muf ter sedla na zofo. Zdaj sta ragljali obe dve obenem kakor raglje na velikonočni petek; jaz pa sem vdano poslušal modrost njunih ust. Toni se je

delala vso srečno, da more zopet enkrat gledati „preljubo“ teto od obličja do obličja. V kuhinji pa se je sušil puran . . .

Tako hinavščino je torej nganjala moja žena. Ali njenega greha sem se udeležil tudi jaz! Da se more človek tako grdo potajevati — zaradi hiše na Poljanah!

Trudil sem se delati prav meden in srečen obraz, dočim sem se jezil: puran je sedajle ravno dovolj pečen. Zdajle bi bil ravno pravi čas, da bi se ga lotili, pa se ga ne smemo! Smešna in obenem skrajno neprijetna situacija . . .

Ako bi bil odkritosrčen, bi bil možko rekel: „Ljuba teta! V kuhinji imamo pečenega purana. Za štiri do pet oseb ga bo ravno dovolj. Ako pa se prišulite še vi s svojim slovečim apetitom, nam ostane premalo, zakaj vi sami bi ga pojedli najmanj polovico, kolikor vas poznam. Vrnite se zatorej v božjem imenu na Poljane in privoščite nam, da se zopet enkrat nasitimo dodobra! Kaj zlomka nas zadržujete? Puran bo trd in suh. Ali ne vidite, kako težko čakamo, da bi odšli?“

Toda molčal sem in potrpežljivo poslušal prazno govoričenje, kakršno je navadno pri takih obiskih, vrag jih vzemi!

Medtem je Pipsi še zmeraj za kratek čas pohajkoval po sobi. Naposled ga je teta vendarle obsodila v prognanstvo.

Vstal sem in ga izvabil iz sobe in kuhinje. Pri shrambi pa se je kuža ustavil in vohal. Dišal mu je puran! Toda shramba je bila dobro zaprta. Zapodil sem pinča od tod in ga konfiniral na hodniku. Tam je jel cviliti, pa se je kmalu naveličal in utihnil.

„Ali ste že kosili?“ je zatrobila teta skozi dolgi nos. Nakremžila je obraz v čuden nasmeh in se obrnila k meni, kakor bi od mene pričakovala največ odkritosrčnosti.

Spogledala sva se z Antonijo . . .

Bil sem v hudi zadregi in nisem vedel, kako bi se izmotal iz nje. Kaj naj bi odgovoril teti na kočljivo vprašanje? Ako rečem: „Še nismo kosili“, potem bi hotela obedovati pri nas, saj v teh slabih časih je bolje dvakrat kositi kakor pa enkrat stradati. Zdelo se mi je zatorej najpametneje, če se diplomatsko zlažem; rekel sem, da smo že obedovali.

„Strah sovražnih letalcev“ menda ni bil posebno zadovoljen z mojim odgovorom.

„Jaz tudi že,“ je dejala z zlobnim nasmehom. „Zdaj se lahko malo več pomenimo o draginji in aprovizaciji, o tatvinah in goljufijah . . .“

Ojej! Malo več!

Tako sem prišel z dežja pod kap. Bilo mi je, kakor bi mi kdo brizgnil mrzle vode za vrat. Moja Toni je tiho vzdihnila. Pogledala je na strop, kakor bi bilo tam zapisano, kako naj se izmuzamo iz te zanke. Jaz pa sem pritiskal roko na prazni želodec,

ki je nejevoljno krulil žalostno pesem lakote. Oh, kaj bo s puranom!

Z nogo sem brzojavil pod mizo ženi brezžično in razumela me je. Odšla je v kuhinjo, da reši, kar more. Slišal sem, kako je Meta, biser svojega stanu, stopala iz kuhinje, odprla in zaprla shrambo. Odnosla

Zadovoljni požeruh.

Risal France Podrekar

je tjakaj purana; jedli ga bomo, ako tudi le mrzlega, ko odcinca nadležna teta . . .

„Kako prijetno diši pri vas!“ se je čudila gospa Rotija in vohala z dolgim nosom po zraku ko lovski pes. „Po pečenki diši.“

Molčal sem previdno; tembolj se je slišalo, da je godel moj želodec kakor slabo navite gosli.

„Ali si bolan?“ je vprašala teta hinavsko.

„Nisem. Preveč sem se najedel!“

„Preveč, hm! No, da le ni bilo premalo, premalo!“

Da bi maskirala svoj strateški umik v kuhinjo, je prinesla moja Toni teti poslednjo steklenico likerja in pol kolača, ki je ostal od njenega vezila. Teta se ga je nemudoma lotila in od samega veselja, da bo mogla še dalje ostati pri nas, je popila kar tri kozarčke zaporedoma. Situacija se potemtakem ni izboljšala, ampak celo poslabšala: v shrambi pečen puran, v želodcu lakota, v srcu žalost in jeza, pri mizi pa teta, ki se pita s kolačem iz zaliva z likerjem. Kako ga je eksala!

Križ.

Risal Areh Smrekar.

„Kaj se seliš, prijatelj?“
„Kaj še, k čevljarju grem,
čevlje naročit!“

Toda še ni bil izpraznjen kelih našega trpljenja do dna, zakaj neizprosna usoda je hotela, da v tej tragediji še enkrat aktivno nastopi pinč Pipsi!

Nenadoma sem zaslišal kuharice Mete jezni glas in zamolke udare z metlo, potem pa pasje cviljenje in lajanje. Vsi smo odhiteli na lice mesta in — kaj je bilo to? — o pasja mrha! Pipsi se je davil na dvo-rišču z našim pečenim puranom!

Bilo mi je, kakor bi me bil kdo polil s kropom! Kuharica Meta, oborožena z bridko metlo, je kričala, teta je žvižgala in klicala, moja žena in hči sta vzdi-

hovali in javkali, v Stanku pa se je kuhalo maščevanje.

„Kaj pa ima moj Pipsi?“ je vprašala teta.

„Purana!“ je odgovorila Meta, biser svojega stanu.

„Purana?“ je ponavljala teta in gledala ženo in mene kakor dva hudodelnika.

„Imeli bi ga za mrzlo večerjo,“ sem pojasnil teti.

„Tako, tako,“ je kimala teta z malovernim nasmehom.

V svoji veliki žalosti in jezi pa je zagodrnjala moja žena nad kuharico: „Kako je mogel pes v shrambo? Niste mogli dobro zakleniti? Štor štorasti!“

Kuharica se je takoj maščevala, rekoč: „Pa bi ga pojedli! Saj sem ga hotela prinesiti na mizo, pa ste ukazali, naj še počakam, dokler ne odide stara maškara! Tako je. V štirinajstih dneh pa grem!“

„Magari kar jutri!“ je vzkliknila moja razjarjena Toni. Nameravala je tudi malo omedleti, pa jo je radovednost držala pokoncu.

Strahovito užaljena teta je za nekaj časa okamenela in zatorej par trenutkov ni prav nič vplivala na dramatični razvoj naše žaloigre.

Medtem je hrustal pinč purana in ga vlačil po umazanem snegu. Toda že je skuhal Stanko svojo osveto. Prinesel je zajca (izuvalnik) in ga kakor ročno granato vrgel na pasjo grdobo, ki je trgala kose od delikatne pečenke in jih požirala kar cele. Zadel je pinča v zadnjo nogo. Pipsi je zacvilil in renče odnesel svoj plen po treh nogah pred hišo.

Habent sua fata purani — čudna so pota puranov.

„Tako me gonite od hiše!“ je sopihala teta Rotija, globoko užaljena zaradi „stare maškare“ in zaradi preganjanega pinča. „Dobro! Že vem, kaj storim! Dobro, saj testament še ni napisan. Moja hiša...“

Tako smo izgubili v malo minutah purana, kuharico, teto in hišo na Poljanah, zakaj nesreča ima hitro mlade!

Draga resnica.

Sluga: „... Zagotavljam Vas, gospod baron se je odpeljal na Dunaj!“ — Upnik: „Če vam dam ta-le cekin, ali mi boste potem povedali čisto resnico?“ — Sluga: „Bom, na mojo čast! (Spravi cekin.) Hvala lepa... In sedaj vam bom povedal čisto, golo resnico: gospod baron se je res odpeljal na Dunaj!“

Odkrito.

Hči: „... Mama, jaz se že ne maram možiti, raje bi se še dalje učila!“

Mati: „To je nepotrebno, kajti možje ne marajo pametnih žen!“

Hči: „Da, ti vedno misliš, da so vsi možje takšni ko naš papa!“

Pesem o grozdih.

Ob jutranjih sapic dehtenju, žgolenju
gnezdec in topolov mokrih šumenju,
ko mak in škrjanček se kopljeta v rosi,
je grozdek vstal izpod listov zelenih,
izbrisal oči si zaspane
in k sveti maši je šel po slemenih.

Sineli so javorji v snežni meglici
in vstajala zora je z rožnimi krili
nad holmci in logi, in radostni klici
med belimi hrami in brajdami so se lovili,
a grozdek skakljal je čez jarke in trate,
čez njivice detelje, klasja in slaka
v vasico, kjer sije nad strehami
jabolko zlato.

Vsa jih polna je cerkvice, po klopeh
naslanja se grozdek ob grozdek
in moli in trka se verno na prsi
in proti nebesom obrača oči,
ko zvončki zacingljajo veselo,
in mašnik povzdiguje hostijo belo
in pije iz zatega keliha rešnjo kri.

In grozdek ponavlja molitvice svete,
smehlja se ko dete
in gleda, strmi:

S pšeničnim klasjem in trsom obrobjen
je mašnikov plašč in križ srebrn
blišči se na gredi, in orgle pojo
in dekleta z Vinskega Vrha —
v rožastih robcih in z lici ko breskvica —
prepevajo pesmi z najslajšimi glasi.

Izginil duhovnik je, maša minula —
že gnetejo grozdi se naglo iz cerkve.

»Le hitro stopimo v gostilno veselo
na kupico vina, na belo pogačo!»

In v hiši pri cesti,
kjer stari Matjaž gospoduje,
se družba vesela, ovenčana s trsom,
prismeje, prihruje:

»Oj, bratec, na zdravje, na zdravje, sestrica.
nalijmo, izpijmo to kapljico žlahtno,
da se razcveto kakor ogenj nam lica.

Zapel bode starček
veselo zdravico
in nagnil kozarček
in snubil gorico:

Ti polniš do roba
mi čaše, nevesta,
ostani do groba
mi hladnega zvesta!

Sedaj pa hitimo, da ne zakasnimo,
da že smo na trsih ob zidani koči,
preden na črnih oblakih pripelje se grom,
in julijski dež nas ne zmoči.

Le naglo stopimo, že mak razgleduje
nevoljno z rdečimi se očmi po gorici
in viničar z glavo sivo zmajuje.

A grozdi so vrli —
s sapico na trs so zleteli,
vsega napolnili, pod srčke se skrili,
in gostoljubno pozdravlja jih mlada gorica
s kipečimi nedri, na solncu žareča
in gorniku jasen smehlaj gre čez lica.

Pravljice za odrasle.

1. O Makarjevi luli.

Nekoč so prišli v deveto deželo žalostni časi.
Tobaka je zmanjkalo in to ni bilo dobro za tako hude
kadičce, kakor so bili devetodeželani vsi vprek. Najhuje
pa je bil prizadet slavni filozof Makarij.

Filozof Makarij je bil širom znan po svojem

znamenitem sistemu, a tudi po svoji vedno tleči luli,
ki je ni izpustil nikoli izmed zob. Hudobneži so celo
trdili, da sta Makarjev sistem in njegova lula eno in
isto, t. j. da oba brezbožno smrdita. Sicer pa sta imela
tudi res neko notranjo duševno vez, ker Makarjev
sistem je slonel na temeljnem nauku: „Vse je iluzija —
življenje je dim!“ In ker je Makarij hotel menda pod-

preti tudi praktično svoj nauk, je vse svoje življenje, odkar je k pameti prišel, delal strašen dim s svojo lulo.

Zdaj pa je zmanjkalo tobaka in kakor sto drugih je ostala tudi Makarjeva lula pusta in prazna, ker da bi jo napolnil z lipovim listjem, ter tako proizvajal surogatni dim, za to je bil Makarij prepošten filozof. Potem bi mu bil lahko kakšen nepoklicanec potvoril njegov temeljni nauk takole: „Vse je iluzija — življenje je dimov surogat.“ Potem bi se moral ves njegov sistem podreti, in ker je bil njegov sistem po njegovem lastnem nauku slednjič tudi le iluzija, nastane vprašanje, jeli bi se dal iznova postaviti na ko-

tedaj dvigne v sveti jezi svojo prazno lulo in jo trešči ob steno.

Zgodilo se je. V malih drobcih je ležala Makarjeva zvesta spremljevalka na tleh. Tedaj pa se slavnemu možu gane srce in dve debeli solzi mu stopita v oči. Isti hip pa se napolni soba s čarobno svetlobo in Vila človeške modrosti se prikaže pred strmečim učenjakom ter mu reče:

„Videla sem tvoje srčne muke, oj ljubljenec modric. Dovolj je tvojega trpljenja. Glej, tu ti podarjam novo lulo. Vedno bo polna najfinejšega tobaka in vedno bo tlela in nikoli več ugasnila.“

Smola.

Risal Maksim Gaspari.

Župan Omahen v Zakotni vasi se ni mogel izjaviti za Lampetovo resolucijo, ker so Trumbičevi letaki zasuli vso vas z občinskim odborom vred.

likor toliko trdne noge, t. j. če vzamemo noge tudi kakor iluzijo.

Filozof Makarij je torej, odkar mu je postala lula mrzla, postal sila zamišljen, in kar je najhuje, — pričel je že dvomiti o resničnosti svoje filozofije. Jelo se mu je namreč tako nekako daniti, da je res vse iluzija izvzemši — tobak. Vidimo tedaj, da je bil filozof Makarij na najboljši poti v norišnico, odkar ni mogel več vleči skrivnostno duhovitih naukov iz cvrččega dna svoje dolge lule. In bil bi tudi enostavno ponorel, da se ga ni usmilila Vila človeške modrosti.

Nekega večera je namreč hodil Makarij nervozno po svoji sobi gori in doli. V roki je držal svojo staro lulo. Nobene pametne misli ni mogel več misliti. In

oseba. Ali tako kakor danes ga še niso nikoli občudovali. Vsi moški, kar jih je srečal, so se ozirali za njim. In godrnjali so:

„Oho! Kaj pa je to? Gospod Makarij kadijo lulo! In po prav finem tobaku dehti za njim. Kje pa so gospod Makarij dobili tobak, ko ga že dva tedna ni dobiti niti mrvice nikjer? To smrdi po skopuštvi in oderuštvi!“

Bližnji znanci pa so Makarija ustavljali ter milo prosili: *

„Bog daj zdravje gospod Makarij! Ampak to ste ga fino onega Spuricija! Ves svet se čudi. Sicer pa gospod Makarij, ker smo že pri stvari, ali bi mi ne odstopili za en čibuk tobaka, samo za en čibuk.“

Rekši mu izroči z biseri posuto, prijetno tlečo lulo in izgine. Makarij ni utegnil niti zahvaliti se. In ves blažen vtakne darovano lulo med zobe in jame s pravo naslado vleči ob nji. Kmalu so ga obdali gosti oblaki dima, a tobaka ni bilo nikoli manj v luli. Oj, kako srečen je bil zdaj Makarij. Obraz mu je blestel zadovoljstva. Sede k mizi in začne s pravim navdušenjem pisati polemiko proti filozofu Spuriciju, svojemu nasprotniku. In koncem polemike je napisal:

„In tako ostanem pri nauku, ki je zdravemu človeškemu razumu edino pristopen, namreč: Vse je iluzija, življenje je dim.“

Nato je legel spat. Druga dne je bila njegova prva misel lula. Našel jo je v kotu, kamor jo je bil postavil prejšnji večer. Še vedno je tlela in dehtela. Vzame jo med zobe in odide z njo na običajni jutranji izprehod po mestu.

Makarij je bil v mestu znana

Priloga Kurenta.

Leto I.

V Ljubljani, dne 1. avgusta 1918.

Štev. 1.

Kurentov Album.

V založbi „Kurenta“ je izšel, kot nekak predhodnik lista samega, humoristični almanah „Kurentov album“ s sledečo vsebino:

Uvodna beseda. — Fran Miličenski: Ali bi ali ne . . . ? — F. Golar: Veselje. — Ivan Cankar: Resignacija. — Rado Murnik: Vojna ljubezen. — Junij Brut: Kurja historija. — Ferdo Plemič: O Klanjacijski sreči. — -ba: Vesela elegija ali dohtar Šušteršičeve glorijskega konca. — Damir Feigel: Na krivih potih.

„Kurentov album“ je bogato ilustriran ter prinaša sledeče risbe naših najboljših satiričnih in humorističnih risarjev: Maksim Gaspari: Lepšega para na svetu ni . . . — Po sklepu miru z Rusijo. — Ubogi tobakarji. — Pogled v prihodnost.

France Podrekar: Mir? — Novo božanstvo l. 1918. — V dobi pomanjkanja mesa. — Ropar. — Načrt za novo skupino na pročelju ljubljanskega gledališča.

Hinko Smrekar: Kurent. — Srečna Avstrija. — Vsenemški most do Adrije se maje. — Pametna misel. — Zgodnja dunajska birma. — Razvoj človeka ali nazaj k naravi. — Vse zaman! — Cmok-svet in Vsenemec-aneksionist. — Vasovavci sedanjega časa.

Poleg tega ima „Kurentov album“ še celo obilico krajših humoresk in dovtipov, ki jih tu ne moremo posamezno navajati. „Kurentov album“ je prva slovenska edicija te vrste ter smelo trdimo, da še nobeno izdanje pri nas ni vzbudilo toliko zabave in smeha kot ravno ta album. Kdor hoče za nekoliko trenutkov pozabiti moreče skrbi sedanjosti, kdor rabi razvedrila ter se želi zopet enkrat od srca nasmejati, naj ga naroči. Stane 4 krone 20 vinarjev.

Naročnina se pošilja na upravništvo „Kurenta“ v Ljubljani, Stari trg št. 19. (Zvezna tiskarna.)

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vsporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

== računske zaključke ==

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje ukusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruga, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Praktično.

„Kako je vendar mogoče, da ste si v dveh dneh ogledali vso Prago?“

„Veste, mi potujemo vedno trije, moja žena si ogleda cerkve, hči galerije, muzeje in spomenike, jaz pa restavracije in kavarne, zvečer pa pridemo skupaj ter pripovedujemo drug drugemu in tako smo poučeni o vsem.“

Iz šole.

Nadzornik: „No, ljubi otroci, prav pridni ste in zadovoljen sem z vami. Le še eno nalogo mi rešite: 12 kupcev kupi skupaj 24 vreč pšenice, koliko vreč dobi vsak?“ — Otroci dolgo časa pomišljajo, končno se opogumi Janko, vstane in reče: „Prosim, gospod nadzornik, tega se še nismo učili.“ — „Kako to, saj mi je vendar rekel gospod učitelj, da ste vzeli že vse štiri računске vrste!“ — Janko: „To da, ampak mi smo računali vse le z repo in krompirjem, do pšenice pa še nismo prišli!“

Stanislav Ponikvar, Ljubljana, Sv. Petra cesta 7
izdelovatelj kirurških instrumentov, ortopedičnih aparatov in bandaž, prevzema vsa v to stroko spadajoča dela.

== Tvrdba ==

Ig. Zargi, Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 3-4

priporoča svojo zalogo modnega blaga in vsakovrstne potrebščine za krojače in šivilje

Priporočamo edino **Jos. Petelinc v Ljubljani, Sv. Petra** : slovensko tvrdko za vodo 3. hiša levo za šivalne stroje in njih posamezne dele, olja in igel. — Potrebščine za šivilje, krojače in čevljarje, kakor tudi drugega galanterijskega blaga v veliki izbiri ter po solidni ceni vedno v zalogi. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi.
Večletno jamstvo! Ceniki na razpolago!

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE

== PISEMSKI PAPIR ==

≡ ŠOLSKE POTREBŠČINE ≡

MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Domača semena

suhe gobe in druge pridelke
kupiše trgovina s semeni
SEVER & KOMP., preje
Peter Lassnik, Ljubljana
== Marijin trg. ==

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Jadranska banka

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 20.000.000.—

Rezerve: okrog K 4.000.000.—

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metković,
Opatija, Splet, Šibenik, Zader.

SPREJEMA: Vloge na knjižice in jih obrestuje po čistih 4%.

Vloge na tekoči in žiro račun proti najugodnejšemu obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne papirje itd. in srečke c. kr. razredne loterije.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta.

DAJE PREDUJME: na blago, ležeče v javnih skladiščih.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzjavni naslov: JADRANSKA. Telefon št. 257.

Vojno pivo.

Agent: „Koliko mi daste, da vam povem iznajdbo, po kateri lahko izdelujete pivo brez hmelnja in ječmena.“

Pivovarnar: „Oh, prijatelj, to že sam poznam.“

Oče in sin.

„Očka, kaj ne, ti-le gospodje v davkariji morajo biti pa strašno hudi?“

„I, zakaj pa, Markec?“

„Saj so vsi za mrežami — ali ne zato, da ne morejo vgrizniti?“

„Saj grizejo, pa le mošnje!“

M. Mihelič, Ljubljana Selenburgova ulica.

Trgovina s ščetinarskimi
izdelki, galanterijo in
parfimerijo.

Največja slovenska hranilnica!

Mestna hranilnica ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica 3

je imela koncem leta 1916 vlog K 66,800.000 —
hipotečnih in občinskih posojil „ 27,600.000 —
rezervnega zaklada „ 2,500.000 —
Sprejema vloge vsak delavnik in obrestuje naj-
višje po

== 4⁰/₀ ==

Hranilnica je pupilarno varna in stoji pod kontrolo
c. kr. deželne vlade.

Za varčenje ima vpeljane lične domače hranilnike.

Posoja na zemljišča in poslopja na Kranjskem
proti 5⁰/₀, izven Kranjske pa proti 5¹/₄⁰/₀ obrestim
in proti najmanj 1⁰/₀ oziroma ³/₄⁰/₀ odplačevanju na dolg.

V podpiranje trgovcev in obrtnikov ima nastavljeno **Kreditno društvo**

Priporočamo

papirno trgovino Ivan Gajšek

nasl. Jern. Bahovec

Ljubljana, Sv. Petra cesta šte. 2,
poleg Prometne Banke.

Velika izbira umetniških in
drugih razglednic.

A. Lukić, Ljubljana, priporoča konfekcijsko trgovino za dame, gospode, dečke in deklice.
Pred škofijo št. 19

Priporočamo sledeče knjige:

- Dr. Ivan Lah*: „Dore“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne. Cena vez. K 3-50
Milan Pugelj: „Mimo ciljev“. Novele. Vez. K 4-50
Cvetko Golar: „Kmečke povesti“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez. K 4-50
Fran Govekar: „Deseti brat“. Ljudska igra v petih dejanjih. Broš. K 2-—
Jakob Dolinar: „Iz devete dežele“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu. Broš. K —60
Mrs. Hungersdorf: „Snaha“. Roman irske deklke iz najvišjih krogov angleške aristokracije. Broš. K 3-—
A. W.: „Špijonova usoda“. Detektivski in špijonadni roman, katerega dejanje se vrši v Benetkah, na Dunaju in v slovenskem Primorju. Broš. K 3-—
Anton Pesek: „Slepa ljubezen“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih. Broš. K 2-—
A. Sirowyja in A. F. Herd: „Nauk o serviranju“. Pomožna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelske obrti in za samouke. Vez. K 8-—
Manica Komanova: „Šopek samotarke“. Zbirka novel. Cena broširani knjigi K 3-20, vez. K 4-60
Azov in Teffi: „Humoreske“. Zbirka ruskih humoresk, satir in grotesk. Cena br. K 3-—, vez. K 4-50
Abditus: „Problemi malega naroda“. Cena K 2-—

Pošiljamo te knjige našim naročnikom poštne prosto, če se denar naprej pošlje. Povzete stane 72 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige naprej

Na vojne pošte pošiljamo knjige le, če se denar v naprej pošlje, ker poštne povzete vojne pošte ne sprejemajo.

Naročite vojakom knjige, *dobra knjiga je najboljši prijatelj!* Pošljite denar in naznanite naslov, komu in katere knjige naj pošljemo.

Zvezna tiskarna v Ljubljani

Gospodinja: „Gospod profesor, povejte prosim, kako se razločijo stare kokoši od mladih?“ — Profesor: „Po zobeh.“ — Gospodinja: „Ali, gospod profesor, saj kure vendar nimajo zob!“ — Profesor: „Kure ne — ampak jaz!“

Priprava.

„Žan, prinesite mi danes zvečer porcijo telečje pečenke!“ —

„Gospod poročnik, gotovo ste pozabili, da ste za danes povabljeni h gospodu dvornemu svetniku na večerjo.““

„Oh, saj res, prinesi mi torej takoj — dve porciji!“

MAJNÉ POKRIBO
IN BAPENO

DRUMBERIA
OBROČO
LITUŠKANA
DUMBERIA

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo
v Ljubljani

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedelskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in repo-
reznic, brzoparilnikov, plugov,
bran, čistilnikov itd.

Prodaja:
umetnih gnojil, kolonijalnega in specerij-
skega blaga ter poljskih pridelkov.

Zaloga:
travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:
pristnega domačega in gorskega
vina, žganja itd.

**Lastna izdelovalnica in prekajevalnica
klobas. — Lastna zeljarna.**

Ljubljanska kreditna banka

Delniška glavnica: K 10,000.000.—. Rezervni fondi nad K 2,000.000.—.

CENTRALA: Ljubljana, Stritarjeva ulica št. 2.

PODRUŽNICE:

Split.

Celovec.

Trst.

Sarajevo.

Gorica.

Celje.

Vloge na knjižice obrestuje po 4⁰/₁₀. — Vloge na tekoči račun obrestuje po dogovoru. — Posreduje nakup in prodajo vrednostnih papirjev in izvršuje borzna naročila najtočneje. — Daje predujme na vrednostne papirje in blago. Eskontuje in vnovčuje menice. — Dovoljuje aprovizijske kredite.

Poslovno mesto c. kr. avstr. razredne loterije.

„Prav rad, ali žal mi je, da vam ne morem ustreči. Veste, to je prav čudna zadeva, jaz tobaka nimam niti lističa.“

„Tobaka nima? Pa kadi kakor Turek. Ti hincev ti! To je skupuh in oderuh in kontreban-tar. Dajte mu po nosu!“

„Daj ga, daj ga!“ so kričali razjarjeni kadilci. In preden je Makarij vedel kako in kaj, je lahko občutil že z lastnim telesom, da je res vse dim, a batine so le batine.

Prihitela je mestna straža ter iztrgala Makarija in njegovo lulo iz rok razjarjene kadilske družali. Tirali so ga pred mestnega sodnika. Tu se je zadeva sicer naglo in točno pojasnila in sodec je Makarija in njegovo lulo milostno izpustil, ali strogo mu je zabičal, da ne sme delati več dima, dokler bo v deveti deželi pomanjkanje tobaka.

Žalosten se vrne Makarij domov. Doma pa se mu prikaže zopet Vila in mu reče: „Ne bodi otožen, o j ljubljenec modric. Vem za tvojo stisko in pomorem ti. Vsem bo ustrezno, tvoja lula bo tudi nadalje tlela in palila najboljši tobak, ali dima od danes naprej ne bo dajala več.“

Reče in izgine naglo. In prav je storila, ker je Makarij takoj zagnal lulo za njo — v zid in zaklel:

„Prokleta babnica, ti in tvoja lula! Če se ne bo kadila, je niti ne maram. Ker vse je iluzija, ali da bi si moral dim jedva v iluziji predstavljati, ne... Sicer pa: Življenje je dim, dim pa ni iluzija, temveč je življenje.“

Vidimo, da se je jelo bistroumnemu Makariju zopet blesti, in preobrnil je ves svoj filozofski sistem, ki se sedaj do prihodnje oddaje tobaka glasi tako-le:

„Iluzija je vse; dim je življenje!“

Uboga tobakarija!

Risal Maksim Gaspari.

**Najhujša vseh je bolečin,
V nesreči srečnih dni spomin.**

2. O kovaču Simonu in njegovih štiriindvajsetih sinovih.

Nekoč je živel v deveti deželi kralj Abundij, ki je bil tako moder in pravičen, da so ga imeli vsi radi,

tudi kovač Simon, in da je imel tudi on vse rad, samo kovača Simona ne.

Kralj Abundij je imel krasen grad tik glavnega mesta, do katerega so skoro segali kraljevski obsežni vrtovi. In ker je bil kralj zelo dobrosrčen, je dovolil bogatim meščanom, da so se smeli izprehajati ob nedeljah in praznikih po njegovih vrtovih.

Konec teh vrtov se je naselil pred leti kovač Simon. Takrat je bil kovač še mlad in sam. Malo kočo si je bil postavil in naklo v nji in nabijal je po njem ves božji dan. A že leto na to ni bil kovač Simon sam. Oženil se je z lepo Kancijanilo. In zopet čez leto se mu je rodil prvi sin in temu je sledil čez leto drugi in temu tretji in tako dalje, dokler jih ni bilo štiriindvajset. Potem se kovaču Simonu ni rodil noben sin več. Ali sedaj je pričel kovač Simon postavljati v svoji delavnici nakla. Najprej eno, potem drugo, tretje, četrto in tako dalje, vsako leto eno novo po-

leg prejšnjih, dokler ni bilo v delavnici petindvajset nakel, všteti seveda njegovo, ker vsi njegovi sinovi so bili podobni očetu ter so postali kakor on kovači.

In zdaj je čisto petindvajset težkih kladiv nabijalo na petindvajset zvenčočih nakel. To je bila godba, da je veličastnejše ni še čulo človeško uho v deveti deželi. Ali ta godba je s časom postala nadležna kralju Abundiju, to je ne ravno njemu, pač pa mestni gospodi, ki se je izprehajala po kraljevskih vrtovih. Tu včasih pri najboljši volji nisi mogel razumeti soseda in če ti je pripovedoval o še tako zanimivi kupčiji s poprom ali volno. To je bilo veletrgovski gospodi že odveč in pritožila se je pri kralju. Ker je bil kralj Abundij človekoljuben, je želel ustreči gospodi ter je poslal svojega ministra Turibija h kovaču, naj mu reče, da takoj preneha z neznosnim nabijanjem ali pa da se preseli kam drugam. Turibij je tudi šel v kovačnico a vrnil se je kmalu ter podal sledeče uradno poročilo:

„Opraviti nisem mogel ničesar, ker tak ropot je tamkaj, da ni razumeti niti besedice. Ko eden preneha, pa začno trije drugi z nabijanjem. Predlagam, da pošljemo grajsko baterijo v kovačnico, ker le to bo morda kaj čuti.“

„Hm,“ reče kralj zamišljeno, pa naj nabija še naprej.“

„To ni mogoče več,“ pripomni minister, „ker je vprašanje o nabijanju postalo že prestižno vprašanje. Gospodi iz mesta treba ustreči. Pomislite, veličanstvo, da nam ona plačuje visoke davke.“

„To je res; takoj jutri pojdem doli v kovačnico, da kaj ukrenem s starim Simonom.“

In res. Drugega dne je kralj stopil v kovačnico. In kaj je videlo njegovo oko! Štiriindvajset mladih orjakov je stalo v dolgi zakajeni lopi in sredi njih, kakor hrast v gozdu, stari Simon. In petindvajset silnih kosmatih rok je vihtelo petindvajset ogromnih kladiv. In padali so mogočni udarci na petindvajset nakel, da se je morje isker kresalo neprenehoma proti zemlji in da je zemlja ječala in bobnela. In v vzduhu je plavala divje odmevajoča, veličastna pesem o delu.

Zagleda kovač Simon svojega kralja v durih in dvigne svojo roko visoko gori in tisti hip omahne štiriindvajset mišičastih rok in grobna tišina nastane. Tako je bil kovač Simon sprejel svojega kralja, kakor nobenega še v svojem življenju.

In kralj stopi h kovaču.

„Simon, pritožbo imam proti tebi in tvojemu nabijanju.“

„Tako?“ odvrne kovač. „Gospod kralj, komu pa jaz in moje nabijanje nisva všeč?“

„Veletrgovska gospoda v mestu se pritožuje, da takega ropota ne more več prenašati.“

„Torej naj si zamaši ušesa.“

„Ni tako, Simon. Ta gospoda plačuje visoke davke.“

„Jaz pa dajem delo svojih rok. To tudi kaj velja.“

„Je že res. Ali ti si v manjšini proti njim in udati se moraš ter ne več tako razbijati.“

„To ni mogoče! Železo se kuje na železu in ne na pernících.“

„Nu, torej izseli se iz mesta vun. Podariti ti hočem lepo kočo v gorah.“

„Hvala za ponudbo, kralj, ali v gore ne grem, tam ni dela zame. Petdeset let sem tu in še petdeset let hočem tu ostati.“

„Simon, žal ti bo!“ reče kralj in se obrne.

Kovač pa dvigne zopet roko in petindvajset težkih kladiv pade zopet na nakla. Tako se je kovač poslovil od svojega kralja.

Radi te dogodbe kralj ni imel rad kovača. —

Tiste dni pa so prišli težki časi v deveto deželo. Kralj desete dežele, Podagracij XVII., je kralju Abundiju napovedal vojno. Silne skrbi so prevzele kralja Abun-

dija, ker nasprotnik je slovel kot izboren vojskovodja, in kar je glavno, mnogo vojščakov je imel. Abundij pa je štel le malo vitezov in vojniki po poklicu. In ker takrat ni bilo tako, da je moral biti vsak vojak, je skrbelo Abundija, kako bo nabral dostojno vojsko. Pa se domisli in ukaže razglasiti po svojem glavnem mestu, naj se drugega dne vsak meščan, ki hoče prostovoljno vstopiti v njegovo vojsko, javi v gradu. Domovina je v nevarnosti; vsak naj pomaga po svojih močeh.

In glej! Ko stopi drugega jutra kralj k oknu in pogleda na grajsko dvorišče, se je tam kar trlo bogatih meščanov. Ves vzradoščen vsled tolike udanosti hiti v prestolno dvorano, sede na prestol, si postavi krono na glavo, vzame žezlo v desnico in zlato jabolko v levico in reče dvorniku, naj privede meščane drugega za drugim pred njega.

„Dolga vrsta bo,“ reče dvornik, „ker natanko tisoč jih je.“

„Nič ne de, domobranci hočem dostojno sprejeti.“

In pustili so prvega meščana pred prestol. Globoko se prikloni in reče:

„Jaz sem Jajteles Fajteles, trgovec na debelo z gumbi. Domovina je v nevarnosti in hočem ji pomagati po svojih močeh. Kralj, če rabiš za svojo vojsko kaj prvovrstnih gumbov, moja tvrdka ti jih dobavi najceneje in najsolidneje.“

„In drugega mi nimaš nič reči?“ vpraša kralj malce razočaran.

„Nič! Kralj, ne zabi na mojo tvrdko.“

„Ne bom. Zbogom! Privedite mi drugega meščana.“

In privedli so ga, in ta je dejal:

„Jaz sem Kristijan Kristjanovič, kralj, trgovec na debelo z usnjem. Domovina je v nevarnosti in po svojih močeh ji hočem pomagati. Kralj, če rabiš za svoje vojake kaj usnja, moja tvrdka ti ga dobavi najceneje in najsolidneje.“

„In drugega mi nimaš nič reči?“

„Nič. Ne zabi na mojo tvrdko.“

„Ne bom. Zbogom! Privedite tretjega.“

In privedli so ga in druge za njim in vsi so ponavljali isto molitvico, samo, da sta se ime tvrdke na debelo in predmet dobave menjala. In to se je ponovilo točno 975krat. Kralj je bil že blizu obupa, pa reče dvorniku:

„Kar jih je še zunaj naj vstopijo vsi hkrati.“

In vnovič se odpro duri in v sobo stopi kovač Simon, za njim pa korakajo vsi njegovi sinovi, da so se šipe tresle.

„Nu, Simon, kaj mi hočeš pa ti dobaviti?“ ga vpraša pikro kralj.

„Dobaviti? Jaz? — Ničesar!“ odvrne kovač z gromkim glasom: „Jaz ti peljem tu sebe in svojih štiri-

indvajset sinov. Domovina je v nevarnosti, dovoli, da se zanjo udarimo. Zalegli bomo za stotine vojščakov, Bog mi priča!

Tedaj vstane kralj Abundij, odloži žezlo in zlato jabolko in si sname krono z glave. Nato razširi roke in kralj in kovač sta se objela.

Tako je bil kovač Simon obdaril svojega kralja, kakor ga še nihče ni v njegovem življenju.

Fran Mažuranič:

Slovak.

Čujte, kaj nam je pravil gospod general pri obedu.

„Bil sem v gornji Ogrski v posadki. Često sem videl — jezdeč preko mosta — kako nosijo kmetje različne stvari v mesto na trg in kako jim nek šepav Žid (ki pobira mostnino) odjemlje te stvari za polovično ceno.

Marsikateri se brani in ne da, a Žid ne odjenja, dokler ne dobi.

Nekoč sem gledal, kako ta slabič gnjavi nekega orjaškega kmeta ter mu stvari — s silo odvzema.

Kmet ne da. Žid ga bije!

— Človek božji, rečem kmetu, — ali te ni sram, da te Žid mlati, ko si vendar močnejši od njega?!

Slovak me začuden pogleda, — na to nikdar niti pomislil ni, da bi tudi on mogel koga tepsti!

Nato zagradi Žida za vrat, vrže ga ob zemljo ter — udri po njem! Bil bi ga pretepel do smrti, — da ne rečem: „Dosti!“

„Ti Slovani so čudni ljudje“, konča naš general. — Da, vrlo čudni!...

Smisel za barve.

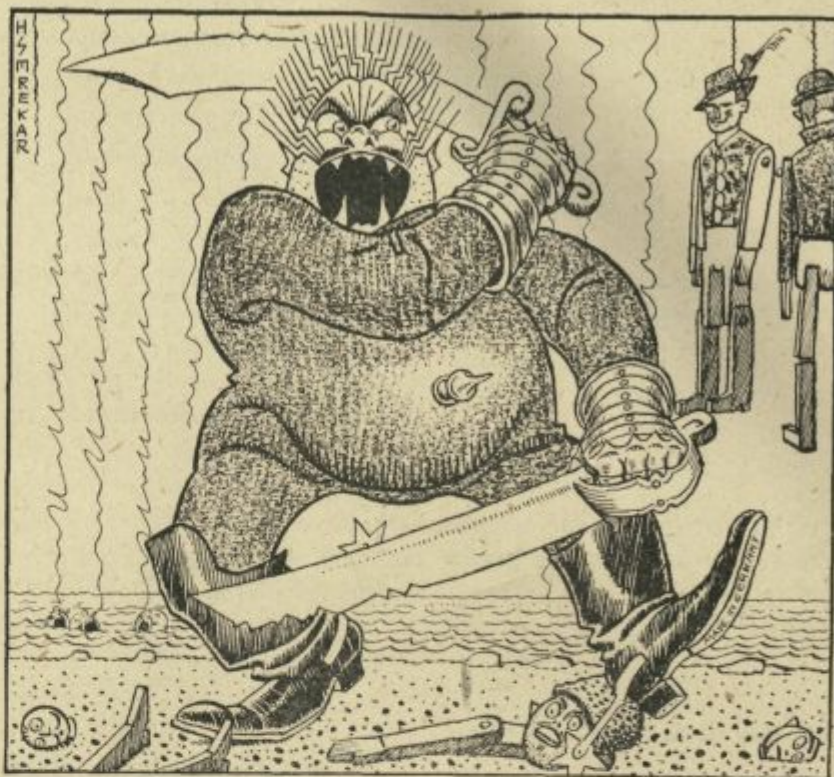
Hči (pred izložbo): „O, mama, kupi mi vendar te-le modre podveznice — tako dobro mi pristaja k obrazu!“

Po domače.

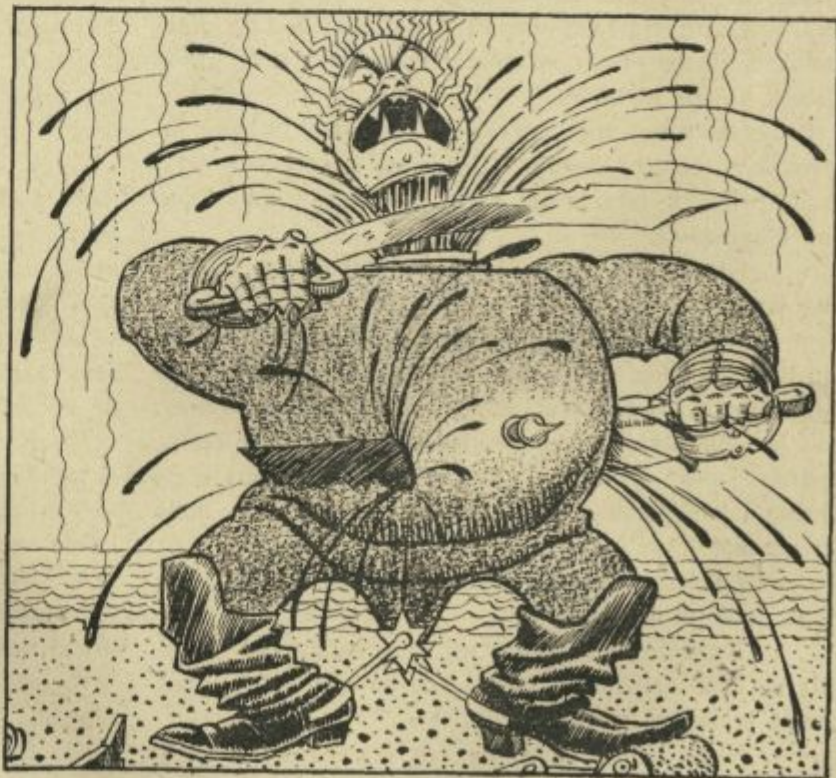
„... In takemu lumpu pišeš: Blagorodni gospod?!“ — „Ja, kako naj ga pa nagovorim?“ — „Piši enostavno: Dragi kolega!“

Vsenemec.

Risal Areh Smrekar.

„Use sbou!!!“

„Au!!!“

Snubač.

Ljubica moja
stala pri plotu,
jaz pa sem prišel
mimo po potu.
»Kaj pa stojiš mi
tu, ljubezniva?
Stopi mi bliže!
Kaj si bojzljiva?
Saj te še ljubim
in te zasnumim.

Pridem po tebe
drugo nedeljo,
da mi boš žena;
druga nobena
moja ne bode,
kakor ti, draga
ljubica moja.
Vpregel voziček
bom in odpeljal
nas bo konjiček

v mesto k notarju.
Pismo naredimo,
zemljo prevzamem,
tebe pa k sebi
v hišico vzamem.
Boš gospodinja
mi in ženica,
ker si mi zvesta,
lepa Kranjica!«

Ubogi možje!

Pivci (v gostilni o polnoč): „Škandal je to!
Naše žene leže doma v gorkih posteljah, mi moramo
pa tu piti mrzlo pivo . . . Natararica, brž štefan ku-
hanega vina!“

Točen odgovor.

*Popotnik, ki je prišel prvokrat do morja, vpraša
ribiča na obrežju:* „Povejte mi, ali je to vse sama
voda?“

Ribič: „Ne, so tudi ribe vmes.“

Florijan Golar:

Gospodična Ivanka.

Včeraj sem obiskal gospodično Ivanko. Dolgo se
že nisva videla in zato je bilo snidenje zelo prisrčno.
„Bog vas sprimi v mladem cvetju, krasotka!
Kako ste spančkali letošnjo zimo?“

„O, pozdravljen, gospod Matija! Od kod pa imam
to čast, da se me zopet enkrat spomniš? Kod pa si
hodil, kje pa si bil?“

„Oh, zakaj me izprašuješ? Saj veš, da sem bil
tam, kjer dolgčas žagajo. Ali, draga gospodična, zdaj
sem prišel k tebi in ne grem prej stran, dokler me
ne blagosloviš.“

„Oh, kakšne se pa iznebi! Ali sem jaz kakšen
kaplan?“

„Ne, ne, Ivanka! Ti si lepa, srčkana gospodična.
In tudi pametna. Na pamet seveda jaz pri ženskah ne
dam dosti. Pravijo sicer, da je pamet boljša ko žamet,
ali jaz imam rajši žamet dekliških lic od njihove suho-
parne šolske pameti. Vidite gospodična, najrajši te
imam takšno, kakor si. Malo lepa, malo brihtna, malo
neumna.“

„Le kako govoriš? Ali res misliš, da sem po
kisli juhi priplavala?“

„Tega že ne, Ivanka, saj sem samo zato prišel,
da se česa naučim od tebe in da se malo informiram,
kako je že kaj na svetu.“

„Vidiš Matija, ti si pa res čuden! Kako bi te
jaz uniformirala, pojdi h krojaču. Jaz ti napravim k
večjemu krilo ali bluzo.“ —

„Jej, Ivanka, kako me znaš! Ampak ne boš se
mi izmuznila. Povem ti drugače: Vidiš dragica, časo-
pisov nič več ne berem. Vse se mi zavrti v glavi, če
le zagledam potiskan papir, zato sem prišel k tebi, da
me malo poučiš o položaju. —“

„O, Matija — Mataja, če boš pa tako govoril,
no, veš kaj! Potlej pa kar: Odrin', odrin' od kraja
preč!“

„I, zakaj! Vidiš, kakšna si! Tako sem zaželel
tvoje sladke tolažbe, tvoje mile besede, da utolažiš
mene žalostnega! Rad bi vedel kaj novega, iz tvojih
ust bi rad slišal, odkoder zveni tako srebrn smeh.“

„Ha-ha, ha-ha, o Matija, kako si poreden! Ali
se ne smejem tako kot druge? Hi-hi, hi-hi! Sicer pa
sem razžaljena, da veš. Jaz sem izobrazena gospodična,
ne pa kakšna gos.“

„Ne govori tako! Kako bi dejal, da si gos! Saj
si vendar krščena, gos pa ni. In ti —“

»In dušo imam tudi, da veste. In plemenito dušo,
kakor vsi Slovani.“

„To je že res. Ivanka ima plemenito dušo. Ampak
če imajo boljševiki plemenito dušo, o tem bi si pre-
drznil malce podvomiti. —“

„Kdo pa ima opravka z boljševiki? Saj to niso
Slovani. Jaz govorim samo o Rusih, pa o Bolgarih, ti
imajo plemenito, slovansko dušo.“

„Zares, gospodična. Ni mi žal, da sem te obiskal,
ampak boljševiki so vendar tudi Slovani. —“

„Oh, da ste tako malo izobraženi! Se nikoli nisem slišala tega! Rusi so že Slovani, no, Čehi tudi, — ampak!“

„Je že res, gospodična, prav imate. Slovanska duša je plemenita, samo včasih jih ima nekoliko za ušesom. Sicer pa ni to glavna stvar, hotel sem te mimogrede pobarati, kaj je novega na Flandrskem?“

„Kje pa je to? To je še bolj daleč kot deveta dežela. Ubogi Matija, kakšne neumne skrbi si delaš! Ali ti ni vseeno, če se Turki in Nemci malo lasajo med seboj? Naj se, če jih srbi glava.“

„Pardon, Ivanček, Turki pijejo z Nemci bratovščino —“

„Na vidiš, se pa tolčejo drugi Nebukadnezarji — kaj te briga! Rajši mi to-le šivanko vdeni, saj veš, da je jutri nedelja. —“

„To vem, ljubica, in to je res največja novica. Ali — včasih bi človek vendar-le rad vedel, ali bijejo

Angleži Nemce, ali Nemci Angleže. Ko sem še bral časopise —“

„Oh, ti norček, ali si niso vendar Angleži pa Nemci dobri?“

„Kako, draga gospodična?“

„Saj so si vendar Angleži in Nemci dobri. —“

„Zlata moja punčka, krasna Ivanka! Jaz te moram poljubiti!“

Ne vem, ali se je branila ali ne — z vso močjo sem jo objel in poljubil na polne, vroče ustnice in na lica in na tilnik. —

Srečna, blažena Ivanka! Že štiri leta divja po svetu strašna groza, in moja dobra Ivanka ima Nemce in Angleže za prijatelje. Mahoma sem bil zdrav in vesel. In kadar zopet zbolim, se pojdem znova „uniformirat“ h gospodični Ivanki.

Pozdravljena, poljubljena!

Strokovnjak.

Gost: „No, to je enkrat cviček, o katerem lahko prisežem, da je pristen.“ — Gostilničar: „Iz česa sklemate to?“ — Gost: „Vrag je tako kisel, da se kaj takega umetno sploh ne da sfabricirati.“

Prednost.

Na blatni cesti v ozki ulici se srečata dva gospoda. Nobeden se noče drugemu izogniti v blato. Tu reče prvi: „Gospod, dovolite mi vprašanje, kdo vam snaži čevlje?“ — „Sluga v hotelu“, odgovori drugi. — „Vidite, jaz si jih pa snažim sam“, pravi prvi, „torej se spodobi, da se izognete vi!“

Gospodična Finica

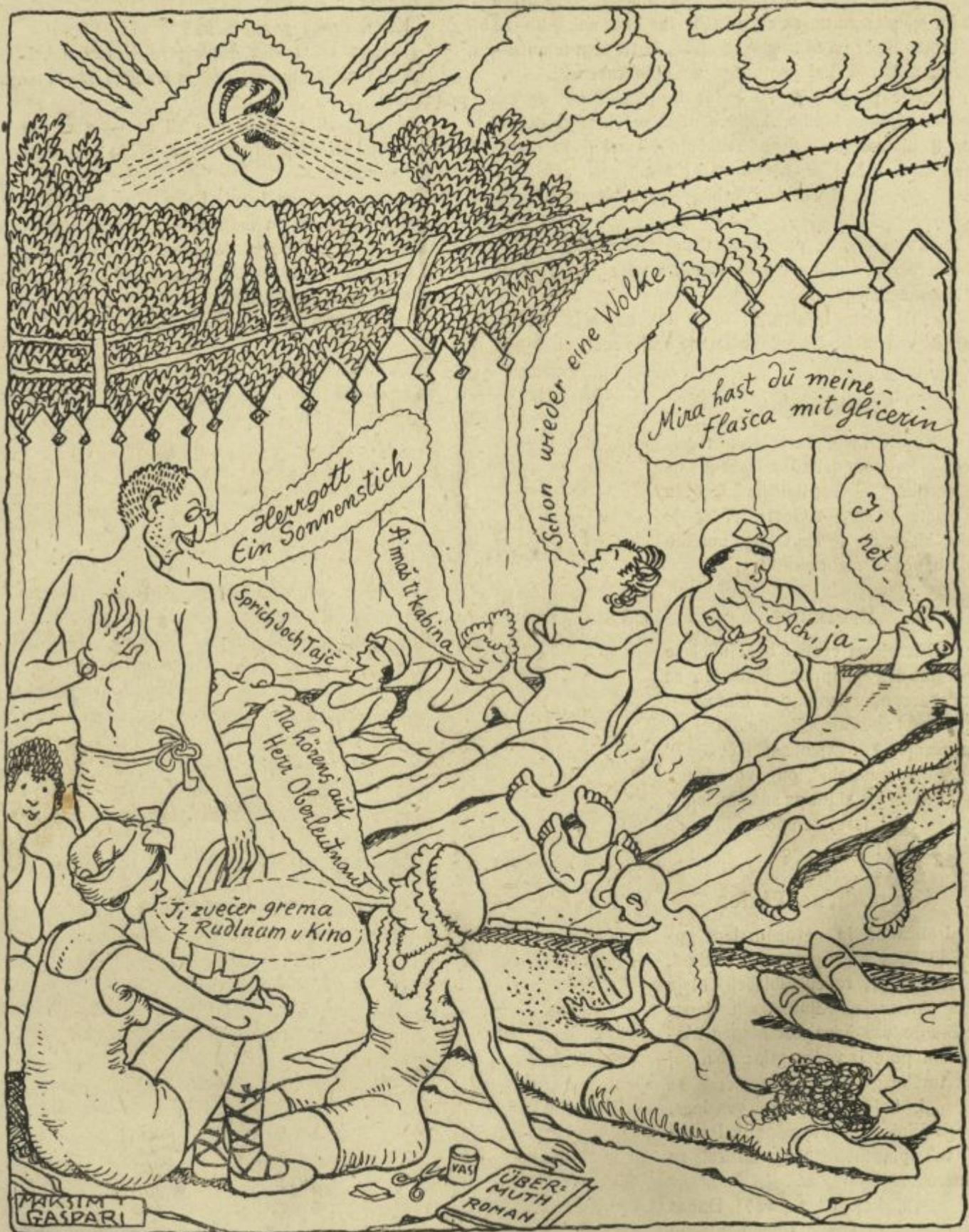
je drobčkana in nežna in lepa gospodična. Kadar gre na izprehod, je kot dišeč, rožen oblaček, ki je vstal iz zarje. Kljub temu danes vriska že vse jutro kot hlapec Matevž in poje iz vsega grla: „Na boj čez turške griče!“

„I, kaj pa je tako veselega, draga Finica“, jo vprašam. „Pa saj ni vaš prostovoljček avanziral za šenerala?“

„Ah, kaj to! Še več! Danes bom jedla za kosilo žgance in kislo zelje.“

Kopališče v Koleziji ali ljubljansko nemškutarjenje.

• Risal Maksim Gaspari.

Takih „prizorov za bogove“ je v Ljubljani še polno. Le da bi se še zlodej zjokal nad njimi — če bi ne imel toliko humorja.